

Tehlike Çanları (Yeniden) Çalıyor!

MUSTAFA AKDEMİR

Son zamanlarda yeni bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Birileri bilerek veya bilmeyerek ''doktora şiddet'' başlığıyla (yine) ortalığı karıştırma peşinde. Bir taraftan ''doktora silah verilsin'' diğer taraftan ''hastaya bakmayan doktor suçludur'' söylemleriyle sanki birbirine düşman iki taraf oluşturulmaya çalışılıyor ve insanlar bilinçaltında tarafını seçmeye yönlendirilerek cepheleştirilmek isteniyor.

Zamanında ''kadına şiddet'' söylemini kullanarak, sonrasında ''pozitif ayrımcılık'' başlığı altında nasıl derin yaralar açıldı hatırlayalım. Gençler evlenmekten korkar hale geldi, boşanma hızı evlenme hızını geçti. Aileyi ayakta tutan kadim değerler yok edildi.

Bu sefer aynı oyun doktorlar üzerinden oynanıyor gibime geliyor. Elbette ki şiddetin her türüsüne karşıyız. Problemler temelinde incelenmeli ve şiddete varan sonuçlar doğuran sorunlar kökünden halledilmelidir. Kökü kurumuş bir ağacın dallarını ilaçlamak nasıl fayda etmezse doktorların, hastanelerin, hastaların memnuniyetsizliğine sebep olan sorunlar çözülmediği müddetçe doktor – hasta problemleri çözülmeyecektir. Bir an için doktorlara silah verildiğini ve bir doktorun çekip bir hastasını vurduğunu düşünün, Allah korusun, anında savaş çıkar. Öte yandan hastane girişlerine konulan güvenlik cihazları hasta veya yakını tarafından bir silahın içeriye sokulmasına engel olabilir ama yumruklar hala içerde. Bu tür önlemler sorunların doğurduğu olumsuz sonuçları önlemeye yöneliktir, sorunları çözmez.

Bizim doktorlarımızla veya hastalarımızla ilgili bir sorunumuz yoktur. Hastalar ve doktorlar asla karşıt cepheler değildir. Hastanede (mesela bir fırıncı) doktorun müşterisi akşam da doktor fırıncınının müşterisidir. İnsan toplumsal bir varlıktır ve toplumsal hayatta herkes birbirine muhtaçtır. Hayat; ancak birlik, beraberlik ve yardımlaşma ile devam eder. Kutuplaşmalar çatışmaları, çatışmalarda toplumsal terörü doğurur. Bu sebeple toplum olarak uyanık olmalı ve bu tür oyunlara gelmemeliyiz.

Devletimiz, doktorlarımızın ve hastalarımızın huzursuzluğunun kaynaklarını gidermeye gayret ederken özellikle yetişmiş personel ve yatırım gerektirecek işlerin hemen kısa zamanda olamayacağı bilinciyle bizlere de sabırlı olmak ve biraz fedakârlık yapmak düşüyor. Toplum olarak sağduyulu hareket ederek her türlü zorluğun üstesinden geldiğimiz gibi bununda üstesinden geliriz. Aksi takdirde birlik ve beraberliğimize kasteden hainlerin tuzağına düşmüş oluruz. Özellikle mağdur edildikleri pompalanan doktorlarımızdan bu oyuna gelmemelerini ve yapacakları her türlü eylem ve işlemlerden bireysel olarak sorumlu olacaklarını, bu sıkıntılı süreci atlattıktan sonra yaptıklarından ötürü asıl mağduriyeti o zaman yaşayabileceklerini ve son pişmanlığın fayda etmeyeceğini hatırlamalarını rica ediyorum.

Bazı doktorların yurt dışına gittiğini veya gitmeye hevesli olduğunu duyuyorum. Ben 18 sene yurt dışında (Amerika ve Avrupa) yaşadım. Bilirsiniz ki davulun sesi uzaktan kulağa hoş gelir. Kur farkından ötürü oralarda verilen maaşlar, TL olarak kulağınıza hoş gelebilir, daha kurallı ve düzenli bir hayat cazip gelebilir. Ama madalyonun öte yüzü de var; ırkçılık, hayat pahalılığı, yabancı ve Müslüman olarak sürekli ikinci sınıf muamelesi görmek ve gurbet hayatı. Ebetteki hayat sizin, karar sizin ama giden yılların geri gelmeyeceğini unutmayalım.

Her ne olursa olsun vatanda kalmak ve zor zamanlarda elini taşın altına koymak ve hizmetine devam etmektir hamiyete, vatanseverliğe yakışan. Sevmeyenler mi? Bir dakika durmasınlar gitmeleri herkesin hayrına.